

Смежся, ако ся смее, плача, ако има плачъ,
 Радвамъ ся, ако ся радва, мыслижъ, ако мысли той,
 Мърдамъ ся, ако ся мърда, бѣгамъ, ако бѣга той,
 Неговы тѣ дрехи носжъ, и говоржъ, както той.
 Всякій ище да мя има, повече всяка жена;
 Като съмни тя ще доде мене за да поздрави,
 Ако ищешъ да познаешъ, мой образъ, естество,
 Хчюпвамъ ся лесно, и имамъ равно и гладко лице.

Гатанки сж и оныя, кои то момчета та между ся
 пытатъ. и. п. „какво е онова нѣщо, кое то е валчесто
 кате яйце, а не е яйце. има опашка като мышка, а не е
 мышка, има листе, като древо, а не е древо.“ И
 прочее. .

Пословица (Париміа, Притча) ся дума едно крат-
 тко слово, зето, отъ некое обстоятелство естествено
 или нравственно, и сказва, за други подобни на то. А
 като пословицы станахж и Аксіомы нравствены, и совѣ-
 ты. кога то пословицы тѣ ся употребляватъ, кога то
 имъ е време то, украсяватъ писмата, и. п. „треба неприятел-
 ство то даго пишемъ на вода, а приятелство то на
 мѣдъ,“ — „време е вѣче да не писвамъ стихове; защо
 старъ стихотворецъ, старъ нѣвецъ, и старъ конь не стру-
 ватъ нищо,“ — „отъ песькъ вжже плетешъ,“ — „на пѣ-
 вецѣ незнаніе то е кашляиѣ“ — „арабска бурія.“ —
 „Себе си не храни, а свини тѣ храни,“ — „тварь на
 земля та“ — „второ дѣтинство сж стари тѣ“ — „Ако
 ходишъ съ хромъ, ще почнешъ и ты да хромишъ,“

Апологъ. той има различіе отъ Басня, защо Ба-
 сня та приказва за нѣща, кои то можатъ да бжджтъ, но
 несуществуватъ, и сж, като измыслени Анекдоти, А
 Апологъа приказва невозможни нѣща, сиречь животни,